

SUNDAY TIMES BESTSELLER

B. A. PARIS

DILEMA

Ako ďaleko by ste boli ochotní
zájsť, aby ste svojim milovaným
dopriali posledné chvíle šťastia?

Ljndeni

Dilema

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

B. A. Paris

Dilema – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

DILEMA

B. A. PARIS

DILEMA

Ljndeni

B A Paris: The Dilemma

THE DILEMMA: Copyright © BA Paris 2020

Cover design: © HQ 2019

Cover image: Trevillion Images

© Maria Petkova / Trevillion Images

Translation © Zuzana Smolinská, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1916-2

ISBN e-knihy 978-80-566-1969-8 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1970-4 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1968-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Pre M., moju inšpiráciu pre túto knihu.
Hoci sme nemali možnosť spoznať sa,
nikdy na teba nezabudnem.

NEDELA 9. JÚNA

3.30

Livia

Prebudí ma chladnúca voda vo vani. Preberám sa a som úplne dezorientovaná. Keď si sadnem, mydlové bubliny vyšplechnú všade naokolo. Premýšľam, ako dlho som musela spať. Vytiahnem zátku a z odtoku sa ozve zabublanie. Až príliš hlasný zvuk v tichom dome.

Keď sa suším, naskakuje mi husia koža. A v pamäti sa objavuje spomienka. Prebudil ma nejaký zvuk: rev motorky na ulici pred domom. Nemohol to byť Adam – alebo áno? Určite by sa o takomto čase nikam netrepaľ na motorke...

Zabalím sa do uteráka, rýchlo vkročím do izby a vykuknem von oknom. Keď dole za záhradným stanom zbadám žltý jas, vychádzajúci z jeho dielne, pri srdci ma pichne ostrý osteň hanby. Je tam, nešiel si nikam vybavovať účty. Nejaká časť zo mňa chce silou-mocou zbehnúť dole a skontrolovať, či je v poriadku. No na druhej strane mi niečo – asi šiesty zmysel – hovorí, že keď bude pripravený, príde za mnou sám. Na moment ma zachváti strach: akoby som zrazu hľadela do priepasti. Ale je to len tma a dojem, ktorý vyvoláva opustená záhrada.

Odvrátim sa od okna a ľahnem si do postele. Ak sa nevráti do desiatich minút, pôjdem ho pohľadať.

Adam

Keď sa rútim opustenými ulicami, vyplaším mačku na love, trochu natesno vyberiem zákrutu a mŕtvolné ticho noci vyplním revom svojej motorky. Predo mnou sa krúti pripájač na M4. Poriadne šliapnem na plyn a s motorom na plné obrátky sa vrútim na diaľnicu, priamo pred akési vlečúce sa auto. Cítim, ako sa v tej rýchlosti motorka podo mnou posunula.

Na tvári zacítim dusivý odpor vzduchu a zubami-nechtami bojujem s nutkaním pustiť sa riadidiel a padnúť do náručia smrti. Nie je to strašné? To, že Livia a Josh pre mňa nie sú dostatočnou motiváciou žiť... K všetkému tomu utrpeniu za posledných štrnásť hodín sa pridáva ešte aj pocit viny. Rútim sa diaľnicou v ústrety skaze a zvuk môjho rozzúreného hnevu sa mieša s revom motorky.

Vtedy si v zrkadle rozmazaným zrakom všimnem, že ma dobieha auto s modrým blikajúcim majákom, a môj zúrivy žal sa mení na frustráciu. Opäť pridám plyn s vedomím, že to nemusí byť finálna rýchlosť, pretože teraz ma nič nedonúti zastaviť. Ale policajné auto ma okamžite dobehne a jedným rýchlym pohybom sa zrazu dostane na moju úroveň vo vonkajšom pruhu. Periférne zachytím,

ako sa mi policajt zo sedadla spolujazdca snaží vehementne niečo povedať.

Znova pridám, ale auto okamžite zareaguje, preradí sa do môjho pruhu a zablokuje ma. Zvažujem, že ho obídem, že to dám na maximum, ale vtom ma niečo akoby donúti spomaliť. Neviem prečo, ale nechám ho zastaviť ma. Možno chcem zabrániť tomu, aby ma Livia musela kde-si zbierať po kúskoch. Možno to bol prosebný hlas Marnie kdesi v mojej hlave: *Nie, ocko, nerob to!* Prisahám, že som na moment cítil, akoby ma rukami pevne stisla okolo pása – ani čo by som na krku pocítil letný dotyk jej hlavy.

Keď zastavujem motorku, všimnem si, že sa mi chveje celé telo. Z auta vystúpia dvaja policajti – muž a žena. Chlap vykročí smerom ku mne.

„Chcete sa zabiť alebo čo to malo byť?!“ zvrieskne na mňa a na hlavu si narazí čiapku.

Policajtká, ktorá auto šoférovala, tiež pristúpi ku mne a vyštekne: „Pane, odstúpte od motocykla! Počujete ma? Odstúpte od motocykla!“

Pokúšam sa nejako odkrútiť svoje dlane z riadidiel a odlepiť nohy z pedálov. No odrazu mám pocit, akoby ma k motorke niekto prizváral.

„Pane, ak nebudete spolupracovať, budeme vás musieť zatknúť!“

„Zatkneme ho tak či tak,“ namietne policajt. Vykročí ku mne a až pohľad na putá, ktoré sa mu hompálajú na opasku, ma konečne preberie k aktivite.

Dám si dole helmu. „Počkajte!“

Môj hlas asi znie dostatočne zúfalo alebo je to možno výrazom na mojej tvári, no obaja policajti odrazu spozornejú.

„Áno?“

„Ide o Marnie.“

„Marnie?“

„Áno.“

„Kto je Marnie?“

„Moja dcéra,“ sťažka preglgnem. „Marnie je moja dcéra.“

Policajti si vymenia zaskočené pohľady. „A kde je vaša dcéra, pane?“

SOBOTA 8. JÚNA

8.00 – 9.00

Adam

Liviu nechávam spať. Vstanem a potichu sa ponáťahujem v teplom vzduchu, ktorý preniká do izby cez otvorené okno. Zazívam, no hneď si prikryjem ústa a pozriem na oblohu. Ani mráčika. Liv sa poteší. Počasie je jediná vec, ktorú v rámci svojej dnešnej párty nemôže mať naplno pod kontrolou. Rieši to už celé mesiace, každú maličkosť. Jednoducho chce, aby to bolo dokonalé. Keďže však posledné týždne nonstop lialo, začínalo jej to pomaly prerastať cez hlavu.

Sledujem, ako sa jej v spánku pravidelne zdvíha a klesá hrud', ako sa jej takmer nebadateľne hýbu viečka. Vyzerá tak pokojne... Rozhodnem sa, že ju nechám spať a pôjdem najprv spraviť kávu. Lokalizujem svoje oblečenie zo včerajšieho večera, navlečiem si džínsy a cez hlavu natiahnem tričko.

Keď kráčam do kuchyne dole schodmi, vŕzgajú mi pod nohami a náš červený austrálsky ovčiak Murphy zdvihne hlavu z pohodlia svojho brloha pri piecke. Čupnem si k nemu, spýtam sa ho, ako sa má a ako sa vyspal, a nezaбудnem dodať, že mňa osobne dnes trápili nočné mory. Súcitne mi oblíže ruku a potom sa znova usalaší v košíku,

pripravený prespať zvyšok dňa. Má pätnásť rokov a zďaleka už nemá toľko energie ako kedysi. Ale to isté platí aj pre mňa. Stále síce obľubujeme každodenné prechádzky, ale naše dlhé spoločné behy sú už dávno minulosťou.

Marnina ryšavá mačka Mimi, ktorá sa správa, akoby bola to najfajnovšie plemeno, hoci je pravý opak, sa pozviecha z kľbka a pripletie sa mi pod nohy, aby mi pripomenula, že aj ona je tu. Doplním im misky a dám variť vodu – špliechanie variacej sa tekutiny je jediným zvukom, ktorý narúša úplné ticho. Pozriem von oknom a vidím náš biely záhradný stan, skrútený na trávniku ako nejaké obrovské zlomyseľné zviera. Vyzerá, akoby bol pripravený každú chvíľu skočiť na terasu a zhltnúť celý dom. Až teraz si vybavím sen, ktorý ma prebudil. Snívало sa mi, že stan odfúklo – stál som práve na trávniku s Joshom a Marnie, keď sa začal zdvíhať vietor. Jemné šumenie listov na stromoch sa zrazu zmenilo na jedovaté syčanie a potom prišiel ohlušujúci rev, ktorý trhal listy z vetiev a spolu s nimi bral v jednom veľkom víre aj ozdobné osvetlenie.

„Stan!“ zakričal Josh, keď vietor obrátil svoj hnev smerom k stanu. Kým som Marnie stihol zastaviť, rozbehla sa tým smerom a zachytila jeden z trepotajúcich sa koncov.

„Marnie, pusti to!“ zreval som na ňu, ale vietor moje slová prehlušil, a tak ma nemohla počuť. Stan sa spolu s ňou vzniesol hore k oblohe, až niekam, kde sme ju nemohli vidieť.

Liv sa bude určite smiať, keď jej to porozprávam. Aspoň uvidí, že nie je jediná, kto sa pre tú párty stresuje. Odstúpim od okna a zase sa trochu ponáňam. Keď poriadne zdvihnem ruky hore, končekmi prstov dokonca

dočiahnem až na strop našej starej chalúčky. Nie som si celkom istý, kedy presne ma Josh prerástol, ale už nejaký čas sa stropu dokáže dotknúť celými dlaňami.

Jeho ruksak stále leží tam, kde ho odhodil: na konci stola, aj s dvoma plastovými taškami. Presuniem ich na zem a kritickým okom prebehnem stôl. Je to jeden z mojich najstarších kúskov: jednoduchá konštrukcia z nalakovanej borovice, ktorú som sa snažil ozvláštniť prvkami na štýl mosta. Bol to odkaz na môj niekdajší sen stať sa stavbárom. Livii sa najprv zdalo, že pod stolom nie je dostatok miesta, no dnes vysedávanie na lavici obloženej vankúšmi zbožňuje – nohy na jednom z trámov stola a chrbát opretý o stenu.

V tom momente sa vypne rýchlovarná kanvica. Vylejem ju do prekvapkávača, zapnem ho a odomknem dvere do záhrady. Zvuk dverí vystraší drozda sediaceho na neďalekom kríku. Ozve sa panické zatrepotanie krídel a vták bleskovo vystrelí hore k oblohe. Zatiaľ čo ho pozorujem, odrazu si uvedomím, že Marnie už musí byť na ceste domov.

Tá myšlienka mi na tvári automaticky vyčarí úsmev – predsa len, deväť mesiacov je dlhý čas. Prejdem cez terasu a vyštverám sa piatimi polorozpadnutými schodíkmi. Užívam si dotyk kameňa na bosých chodidlách, ktorý vystrieda orosená tráva. V rannom vzduchu cítim akýsi vlhký záhradný pach, ktorý si síce neviem zaradiť, no akosi prirodzene si ho spájam s Liviinými ružami. Na pravej strane záhrady pred dreveným plotom si vypestovala obrovský záhon. Keď kráčam okolo, uchváti ma vôňa Sladkej Júlie. Alebo je to Lady Emma Hamiltonová? Nikdy si to neviem zapamätať, hoci sa mi to Livia večne snaží vtlačiť do hlavy.

Prejdem sa okolo stanu a uisťujem sa, že je správne ukotvený – pre istotu, veď čo ak bola moja nočná mora v skutočnosti predtuchou! Vidím, že ho poriadne natiahli, takže sa skoro dotýka mojej dielne – mám čo robiť, aby som sa cez ten uzučký priestor prepchal. Je mi celkom jasné, prečo to spravili takto: potrebovali priestor pre stoly a stoličky, ktoré sa rozložia pred stan. Ak sa však dá vôbec prechovávať roztrpčenie voči niečomu takému ako stan, presne to práve teraz cítim.

Posadím sa na nízky kamenný múrik, ktorý ohraničuje záhradu z druhej strany oproti plotu, a pokúšam sa predstaviť si, ako bude vyzerať dnes večer, keď sa tu bude pohybovať dobrá stovka ľudí: svietilka prepletené vo vetvách jabloní a čerešní, balóny prakticky všade, kam len pozrieš. Vždy mi bolo jasné, že Livia bude chcieť na štyridsiatku veľkú oslavu, ale až pred pár mesiacmi mi docvaklo, o akých rozmeroch sa tu bavíme – až keď začala rozprávať o cateringovej službe, záhradnom stane a šampanskom. Znelo to totálne prestrelene, takže som sa najprv len smial.

„Ale ja to myslím vážne, Adam!“ povedala pobúrene. „Chcem, aby to bolo niečo naozaj špeciálne.“

„Veď ja viem. A neboj sa, bude. Len to znie akosi draho.“

„Prosím ťa, nepokaz mi radosť!“ prosila ma. „Veď peniaze aj tak nie sú až také podstatné.“

„Ale, Liv, peniaze *sú* podstatné,“ namietol som, hoci ma mrzelo, že to musím vytiahnuť. „Josh pôjde cez leto preč a Marnie je v Hongkongu. Jednoducho musíme byť nejaký čas opatrní. To predsa vieš.“

Pozrela na mňa – a ten pohľad som okamžite identifikoval. Previnilý.

„Čo je?“

„Niečo som si našetrila,“ priznala. „Myslím na tú párty. Pár rokov som si odkladala. Nič extra, len malé sumy každý mesiac. Prepáč. Mala som ti o tom povedať.“

„V pohode,“ prikývol som a chtiac-nechtiac mi napadlo, či ma z toho nevynechala preto, lebo som pred rokmi minul jej úspory na novú motorku. Stalo sa to už dávno, ešte predtým ako sa Marnie narodila, ale tá spomienka ma zakaždým zamrzí.

Marnie! Jasně! Tá myšlienka ma rozhýbe smerom k domu. Takmer pritom zašliapnem Mimi, ktorej sa vždy akosi podarí dostať sa mi priamo pod nohy. Mobil objavím tam, kde som ho nechal – na nabíjačke pri chlebníku. A ako som dúfal, Marnie sa naozaj ozvala.

Oci, neuveríš, ale náš let meškal, takže nestíham ďalšie lietadlo v Káhire. A tým pádom ani let v Amsterdame do Londýna. Pekne naprd, ale neboj. Nejak to zvládnem. Možno ma prehodia na nejaký priamy let a dorazím, skôr než by ste čakali! Ozvem sa z Heathrow. Lúbim vás!

No dokelu! Ten Marnin optimizmus síce zbožňujem, ale silno pochybujem, že by ju posadili na priamy let do Londýna. Skôr tipujem, že si bude musieť počkať na ďalší let z Káhiry do Amsterdamu. Opäť sa musím čudovať, ako som mohol súhlasiť s týmto komplikovaným itinerárom!

Liv už od začiatku plánovania ani na sekundu nerátala s možnosťou, že by Marnie na párty nebola. Dátum oslavy bol jasný, takže keď sme už vedeli, že Marnie bude tento rok študovať v Hongkongu, v prvom rade zistila, kedy bude mať skúškové. Potom sa však dátumy akosi pomenili.

„Tak teraz mám skúšky tretieho, štvrtého a piateho júna a potom zase až trinásteho a štrnásteho,“ oznámila nám frustrovane počas jedného z našich hovorov cez FaceTime v januári. „Nemôžem uveriť, že nebudem môcť prísť na tvoju oslavu!“

„A čo keby sme to presunuli na pätnásteho?“ navrhla Liv.

„To by som nemala šancu stihnúť. Časový posun.“

„Dvadsiateho druhého?“

„To by tu nebol Josh. Vtedy predsa ide do New Yorku, nepamätáš si? Naschvál si ten dátum vybral, aby určite stíhal oslavu. A už má letenku, takže s tým asi veľa nenarobí. Prepáč, mami, kiežby som s tým vedela niečo spraviť, ale asi nemám čo.“

Celé hodiny sme sa to snažili nejako rozlúsknuť, ale napokon sme sa zmierili s tým, že Marnie na párty jednoducho nebude. Liv to niesla veľmi ťažko a zvažovala, že oslavu zruší, kúpi nám všetkým letenky do Hongkongu a narodeniny oslávime tam. Ale Marnie o tom nechcela ani počuť.

„Dobre viem, že si si tú oslavu vysnívala. A Josh by aj tak nemohol ísť – kvôli záverečným skúškam. A ja by som sa vám nemohla venovať, lebo budem mať tiež kopec roboty. A vieš, že ani ocko si nemôže zobrať voľno na celý týždeň. A keby ste sa sem už trepali, pri tom, čo stoja letenky, by sa vám oplátilo prísť aspoň na desať dní.“

No a potom sa mi ozvala pred troma týždňami.

Oci, čo vlastne kupuješ mame na narodky?

Prsteň. Diamantový. Ale ani muk, je to prekvapko.

A nechcel by si k tomu pridať ešte jedno prekvapko?

Čo konkrétne?

Môžem ti brknúť cez FaceTime? Mama pri tebe nie je, však?

Nie, šla si zháňať nejaké šaty na párty.

No výborne, dúfam, že objaví niečo parádne! No keď už hovoríme o tej párty...

Potom mi zavolala a povedala, že našla úžasne lacný let z Hongkongu do Káhiry, z Káhiry do Amsterdamu a z Amsterdamu do Londýna.

„Celé som si to premyslela. Keď pôjdem hneď po skúške vo štvrtok, prídem do Londýna v sobotu večer a domov dorazím okolo deviatej. Čo myslíš, oci? Bude to dobré prekvapko?“

Sedela na bielej pracovnej stoličke v izbe, o ktorú sa delí so svojou rumunskou spolubývajúcou Nadiou. Za ňou som si všimol deku, ktorú si priniesla z domu na prikryvanie postele, viac-menej celú zosunutú na zemi. Mala na sebe jedno z mojich starých tričiek, mahagónovočervené vlasy zopnuté do drdola a upevnené – aspoň tipujem – klasicky ceruzkou. Vždy ma privádzalo do úžasu, ako to vôbec dokáže.

„Mama bude od radosti celá bez seba,“ prisvedčil som a vyložil si Mimi na koleno tak, aby ju Marnie na obrazovke videla. „A kedy by si sa musela vrátiť?“

Marnie sa naklonila k obrazovke, akoby chcela Mimi pobožkať a pohladkať. „Musím byť späť až ďalšiu stredu, čiže s vami budem môcť byť skoro štyri dni. A naspäť už nemusím ísť cez Amsterdam, takže by som mala byť v Hongkongu včas na štvrtkovú skúšku.“

„Na tých pár dňoch je to poriadne veľa cestovania,“ zamračil som sa.

„Niektorí ľudia to kvôli práci robia nonstop,“ zaprotestovala. Všimol som si, že občas klopí pohľad dole na kolená – asi tam mala mobil a sledovala nejaké správy. Vedel som, že v Hongkongu je už neskoro večer, a odrazu mi to prišlo akési čudné: že má moja dcéra na druhej strane sveta svoj život, o ktorom máme s Liv iba veľmi zbežnú predstavu.

„Pozerala si aj priame lety?“ spýtal som sa.

„Jasné, ale sú minimálne o stovku drahšie. Tento cez Káhiru vyjde na šesťstopäťdesiat libier. Keby si mi prispel polovicou, zvyšok doplatím z toho, čo mám našetrené. A postupne by som ti to vrátila.“

„Ale veď ja nechcem, aby si z toho čokoľvek platila. Ber to ako môj darček pre tvoju mamu.“

Obdarila ma svojím typickým širokánskym úsmevom a prstami sa hrala so zlatým náhrdelníkom, ktorý som na nej ešte nevidel.

„Vďaka, oci, si jednotka! Takže to môžem bookovať?“

Fakt som sám so sebou bojoval. Chcel som jej povedať, nech si kúpi ten priamy let. Nech si to zbytočne nekomplikuje dvoma prestupmi. Ale, na druhej strane, nepovedal som predsa Joshovi, aby si zarezervoval let cez Amsterdam len preto, lebo to bolo lacnejšie – a takisto som si myslel, že mu netreba vždy všetko uľahčovať? Preto by nebolo vôbec spravodlivé zachovať sa k Marnie inak... A stálo to vôbec za to, aby sa sem trepala kvôli jednému večeru, ak by musela ísť o štyri dni zase preč? Zadíval som sa do jej peknej tváre, osvietenej lampou pracovného stola, a bolo mi jasné, že všetky moje námietky sa v tom momente rozplývajú. Okrem iného je tá tvár celá Liv – a vedel som, že

práve Livia bude nadšením celá bez seba, keď sa Marnie nečakane ukáže na oslave.

„Pod jednou podmienkou,“ povedal som, cítiac na sebe uprený pohľad Miminých žiarivých zelených očí. „Nikomú ani muk – ani Joshovi, ani Cleo, nikomu z kamošov a už vôbec nie tete Izzy. Nech je to pre všetkých prekvapko.“

„Neboj, nikomu ani slovo! Prisahám! Už som spomínala, že si najlepší na svete?“

Dnes na Liv čaká zopár poriadnych prekvapení, ale Marnie bude ozajstná čerešnička na torte!

Livia

Prebudí ma zavrzganie schodov. Ponaťahujem sa a zistím, že miesto vedľa mňa je prázdne.

„Adam?“ ozvem sa tichým hlasom, pre prípad, že by bol hneď vedľa, v kúpeľni. Žiadna odpoveď. Prevalím sa na jeho časť postele, ľahnem si na bok a s hlavou na jeho vankúši si vychutnávam teplo, ktoré tam po jeho tele ostalo. Ruka mi automaticky sklzne na brucho a s uspokojením musím skonštatovať, že sa mi stravovanie z posledného týždňa vyplatilo. Okej, dobre. Dávala som si poriadny pozor posledného pol roka. A cvičila som. A takisto som si kúpila pomerne drahý očný krém. Všetko len pre tú dnešnú párty.

Chvíľu len tak vylihujem a pátram po zvuku dažďa bubnujúceho po okeniciach, tak ako minulú sobotu a ďalšie tri soboty predtým. Ale nepočujem nič. Iba vtáčiky vyspevujúce v korunách jablone. Povedala by som, že sa cítim priam uvoľnene. Ten dlhoočakávaný deň konečne nastal! A neuveriteľné sa stalo skutočným. Neprší.

Zatlačím si na brucho a snažím sa rozmasírovať tenkú vrstvu tuku do svalov. V hlave mi víria stovky myšlienok. Pokúšam sa z tých protichodných pocitov vyselektovať hlavne vzrušenie a príval šťastia, ale zmocňuje sa ma

najmä pocit viny – z toho, koľko sme za tú párty, ktorá je len pre mňa, vysolili. Keby som počkala ešte zopár rokov, mohli sme niečo podniknúť na naše dvadsiate piate výročie svadby. Vlastne som to Adamovi aj navrhovala – teda, aspoň myslím. Ale áno, jasné, navrhovala – už si presne spomínam na pocit úľavy, keď ten nápad zamietol.

Nepokojne sa prevalím na chrbát a chvíľu len tak pozerám na strom. A je na tom vlastne niečo zlé, že si chcem tú párty dopriať? V poslednom čase som k nej zaujala dvojznačný postoj, v ktorom sa striedalo nadšenie s odporom. Okej, vždy som to síce takto chcela, plánovala, šetrila na to, ale budem rada, keď to budem mať z krku. V mojej hlave jej jednoducho patrí priveľa miesta: nielen týchto posledných šesť mesiacov, ale asi posledných dvadsať rokov. Len nerada to priznávam, no celá túžba po takejto oslave pramení kdesi pri mojich rodičoch. Keby som bola mala svadbu, akú mi sľúbili, nemusela by som si to kompenzovať touto obsesiou po vlastnom špeciálnom dni.

Práve dnes sa naozaj nechcem zaoberať myšlienkami na nich, ale nedokážem si pomôcť. Nevidela som ich už dvadsať rokov. Nikdy sme si neboli blízki: neviem si vybaviť ani jednu zmysluplnú konverzáciu s mojím otcom – a s matkou sme zažili najsilnejšiu chvíľu asi vtedy, keď nakúpila svadobné magazíny a pri prezeraní šiat, kvetín a zákuskov vyhlásila, že mi s otcom raz vystroja tú najhonosnejšiu svadbu. No keď som potom krátko po oslave sedemnástky otehotnela, úplne sa na mňa vykašľali. A z honosnej svadby bola zrazu pätnásťminútová záležitosť na miestnej matrike, iba s Adamovou rodinou a našimi najlepšimi kamošmi Jess a Nelsonom.

Vtedy som si vravela, že je to vlastne fuk. Ale nebolo. A vždy mi prekážalo, že to vôbec toľko riešim. No a potom nás po pár rokoch pozvali rodičia z Joshových jaslí na oslavu tridsiatky – a to bolo jednoducho fantastické. Ja a Adam sme tam boli asi jediní čerství dvadsiatnici a finančne sme na tom vtedy neboli bohvieako, takže to bol pre nás celkom iný svet! Celý večer som bola v nemom úžase a sama sebe som sľúbila, že jedného dňa aj ja takto oslávim niektoré svoje narodeniny.

Keď som čakala Marnie, pre neustále nevoľnosti som nemohla ani poriadne spať. Sklonená nad linku v našej miniatúrnej kuchynke som si prepočítavala, koľko si budem musieť odkladať, aby som si raz mohla dovoliť takú oslavu, akú mala Chrissie. Už som sa dokonca aj rozhodla, že to bude oslava mojej štyridsiatky, pretože ten deň pripadal na sobotu. Vtedy som si, samozrejme, nedokázala ani len predstaviť, aké to raz bude – mať štyridsať. A ono je to zrazu tu!

Hlavu obrátim k oknu a moju pozornosť upúta posledný púčik, ktorý vietor odvíal zo stromu. Štyridsať. Ako už môžem mať štyridsať? Keď som mala tridsať, ledva som si to všimla – celú moju pozornosť zamestnávala starostlivosť o dve deti. Ani mi nenapadlo, že som práve dosiahla nejaký životný míľnik. Tentoraz ma to zasiahne oveľa tvrdsie – možno preto, lebo sa nachádzam v inom štádiu života než väčšina našich kamarátov, ktorí majú deti stále doma. Josh má dvadsaťdva a Marnie devätnásť. Majú už svoje vlastné životy – a ja sa preto zvyknem cítiť staršia, než som. Vďaka Bohu za Jess: tým, že Cleo má toľko rokov ako Marnie, preskákali sme si ich pubertu spolu.

Počujem, ako sa dole otvoria dvere, a z terasy sa ozve zvuk Adamových krokov. Poznám ho ako svoju dľaň, takže si viem celkom presne predstaviť tú grimasu, čo vystrúha, keď si všimne, ako je stan natlačený na jeho dielňu. Pokiaľ ide o oslavu, bral to všetko úplne úžasne. O to horšie sa cítim, keď si predstavím, aké tajomstvo pred ním už dlhých šesť týždňov skrývam. Tvár si zaborím do vankúšov a snažím sa potlačiť príval viny. Ale akosi to nepomáha.

Potrebujem sa niečím rozptýliť, a tak siahnem po telefóne. Napriek tomu, že hodinky na displeji ukazujú ešte len 8.17, je tam už kopec gratulácií. Marnie bola prvá: správa na WhatsApp dorazila len pár sekúnd po polnoci. Predstavím si, ako sedí na svojej posteli v Hongkongu, sleduje hodinky a čaká, kedy vopred pripravenú správu odoslať.

Tej najlepšej mame na svete prajem všetko najlepšie! Uži si každú sekundu! Už sa neviem dočkať toho, ako o pár týždňov prídem! Stískam ťa! Marnie

P. S.: Cez víkend budem mimo dosahu, chcem si v pokoji opakovať. Takže sa nestresuj, keby som sa ti neozývala. Brknem vám v nedeľu večer.

K správe je pripojených zopár emotikonov: fľaša šampanského, narodeninová torta a srdiečka. Zaplaví ma známy príval materinskej lásky. Ale hoci mi Marnie neskutočne chýba, som rada, že tu dnes nebude. Cítim sa otrasne, lebo by mi malo byť ľúto, že nemôže prísť. A najprv aj bolo. Ale teraz si prajem, aby sa do konca mesiaca doma neobjavila.

Vlastne mala byť preč až do konca augusta a po skúškach cestovať s kamošmi po Ázii. Potom však zmenila názor a o tri týždne by mala prísť opäť sem do Windsoru. Pred každým predstieram, aká som šťastná, že zmenila názor

a príde, skôr než sme čakali, no, pravdupovediac, desí ma to. Keď sa vráti, všetko sa zmení a my už nebudeme schopní žiť náš starý známy príjemný život.

Počujem, ako Adam kráča hore schodmi, a bremeno toho, čo som mu nepovedala, sa stáva každým jeho krokom ťažším. Ale dnes mu to povedať nemôžem. Vykukne spoza dverí a začne spievať *Veľa šťastia, zdravia*. Vôbec sa to naňho nepodobá, a preto sa mimovoľne rozosmejem. Aspoň čiastočne sa mi podarí uvoľniť sa.

„Tíško! Zobudíš Josha!“ zašepkám.

„Nič sa neboj, ten spí ako zabitý.“ Vstúpi do izby s dvoma hrnčekmi kávy v rukách a s Mimi v závese. Nakloní sa ku mne a pobožká ma. Mimi vyskočí na posteľ a žiarlivo do mňa strčí. Adama zbožňuje, a vždy keď na gauči sledujeme film, snaží sa vtlačiť medzi nás.

„Všetko najlepšie, zlatko,“ povie Adam.

„Ďakujem.“ Zdvihnem ruku smerom k jeho lícu a na moment na všetko zabudnem. Cítim iba čisté šťastie. Tak veľmi ho ľúbim!

„Nič sa neboj, oholím sa,“ zažartuje a obráti tvár, aby ma mohol pobožkať na dlaň.

„O tom nepochybujem.“ Neznáša holenie a aj to, keď si musí dať čokoľvek iné než tričko a džínsy. No už celé týždne mi rozpráva, že dnes večer sa posnaží. „Káva do postele. Aké pozorné!“

Veľmem si hrnček a posuniem sa, aby si mohol prisadnúť. Matrac sa pod jeho váhou preborí a ja sa takmer oblejem kávou.

„Tak ako sa dnes cítiš?“ spýta sa.

„Rozmaznávané,“ odpoviem. „Čo vravíš na stan?“

„Je príliš blízko pri mojej dielni!“ Provokatívne zdvihne tmavé obočie. „No čo už,“ skonštatuje rezignovane. „Toto ťa pobaví. Predstav si, že sa mi snívalo, že ten stan odfúklo – a Marnie s ním.“

„Tak potom je asi dobré, že tu dnes nebude,“ poviem a okamžite sa cítim previnilo.

Položí hrnček na dlážku a zo zadného vrecka vyberie blahoželanie.

„Pre teba,“ povie, vezme mi z rúk hrnček a tiež ho položí na zem.

„Ďakujem.“

Prelezie cezo mňa na druhú stranu postele, oprie sa o lakte a sleduje, ako si blahoželanie otváram. Na obálke je prekrásnym písmom napísané moje meno, vytieňované v modrých farbách. Typický Adam. Nazriem dnu do obálky: je tam pranie so strieborným číslom 40. Keď ho otvorím, vidím, že tam napísal: *Dúfam, že dnešok bude presne taký, ako si si to vysnívala – a ešte lepší. Veľmi si to zaslúžiš. Lúbim ťa! Adam. P. S.: Spolu nám všetko ide najlepšie.*

Na tých posledných slovách sa musím zasmiať, pretože presne túto vetu si hovorievame už roky. Ale úsmev v momente vystriedajú slzy, ktoré sa mi tlačia do očí. Keby tak vedel! Keby som mu to povedala už pred šiestimi týždňami, keď som zistila tú vec o Marnie... No bolo tu toľko dôvodov pre a proti!

Keď bude po párty, nebudem mať viac na výber a poviem mu to. Nacvičovala som si to už nespočetne veľakrát: *Adam, niečo ti musím povedať.* Ale od tohto začiatku som sa nikdy ďalej nedostala. Netuším, či mám zvoliť pomalú

agóniu postupného vysvetľovania alebo mu zasadiť ten jediný šokujúci úder. Tak či tak ho to zničí.

„Heeej,“ preruší ustarostene sled mojich myšlienok.

Zažmurkám a snažím sa zakryť slzy. „Som v pohode. Proste len emócie.“

Nahne sa ku mne a jemne mi zastrčí prameň vlasov za ucho. „Je to pochopiteľné. Tak dlho si na dnešok čakala!“ Na chvíľku sa odmlčí. „Existuje možnosť, že sa tu ukážu aj tvoji rodičia?“ dodá opatrne.

Pokrútim záporne hlavou, no som vďačná, že moje emocionálne zakolísanie pripisuje komplikovanému vzťahu a túžbe po zmierení sa s rodičmi. Okej, možno to k môjmu rozpoloženiu naozaj čiastočne prispieva. Naši sa šesť mesiacov po Joshovom narodení presťahovali do Norfolku: otec mi dokonca povedal, že som im spravila hanbu pred celou komunitou a priateľmi a že sa už nikde nemôžu ukázať so vztýčenou hlavou. Keď som sa spýtala, či ich niekedy môžem prísť navštíviť, odporučil mi, aby som prišla sama. To, samozrejme, neprichádzalo do úvahy! Mrzelo ma, že neakceptovali Adama, ale že odmietli Josha, cez to som sa preniesť naozaj nedokázala.

Opäť som sa im ozvala, až keď sa narodila Marnie, s tým, že majú druhé vnúča, malú vnučku. Na moje veľké prekvapenie sa otec ozval, že by ju radi videli. Keď som mu však napísala, či sa pozvanie týka všetkých štyroch, odpísal, že sa vzťahuje len na mňa a Marnie, ktorú je ochotný vidieť, pretože bola počatá v manželskom zväzku. Pochopiteľne, nikam som nešla.

Napriek tomu som sa s nimi snažila nejako udržiavať kontakt: posielala som im blahoželanania k sviatkom a po-

hľadnice k Vianociam. Nikdy neodpísali naspäť. Pozývala som ich na každú rodinnú oslavu. No reakcia sa nedostavila. A nemyslím si, že by to tentoraz malo byť iné.

„Určite neprídu,“ poviem skľúčene. „V každom prípade, už je to fuk. Mám štyridsať. Najvyšší čas nechať to plávať.“

Adam sa obráti k oknu. „Všimla si si, aké je dnes počasie?“ spýta sa. Je mu jasné, že je potrebné zmeniť tému.

„Neuveriteľné, však?“ Zvalím sa späť do vankúšov a cítim, že ma zaplavuje ďalšia vlna strachu. „Myslím, že som to so šatami trocha prestrelila.“

„Ako to myslíš?“

„Sú až po zem. A krémové.“

„A čo je na tom zlé?“

„Trocha sa bojím, či nevyzerajú ako svadobné.“

„Majú volániky a tak?“

„Nie.“

„Plánuješ si ich doladiť závojom?“

Rozosmejem sa. „Nie!“

„Tak potom,“ zdvihne ruku, objíme ma okolo ramien a pritisne k sebe, „sú to len krémové šaty, ktoré sú náhodou dlhé.“

Pozriem mu do tváre. „Ako to robíš, že sa ti vždy podarí, aby som sa cítila lepšie?“

„Len ti vynahrádzam všetky tie roky, keď sa mi daril opak,“ povie a snaží sa znieť nenútene.

Nájdem jeho ruku a prepletiem si s ním prsty. „To nehovor. Veď si si ma zobral. Nikam si nezdrhol.“

„To nie, ale prvé dva roky som strávil viac s Nelsonom v Bristole než pri tebe a Joshovi.“

„Až kým sa neobjavila Marnie a ty si nemal konečne dôvod ostať doma.“

Keď mi pustí ruku a na tvári sa mu zjaví známy uzavretý výraz, je mi jasné, že som to vôbec nemala hovoriť. Veď posledných dvadsať rokov strávil tým, že sa mne aj Joshovi tie naše neslávne začiatky snažil všemožne vykompenzovať. A stále si to vyčíta.

„Napísala mi krásne prianie,“ začnem, lebo viem, že zmienka o Marnie mu vždy zdvihne náladu. „Písala, že dnes asi nebude veľmi na mobile. Potrebuje si opakovať na skúšky a nechce, aby ju niečo rozptyľovalo. Vraj ide niekam, kde bude mať pokoj, a zrejme tam nebude wifi.“

„Ako sa nám dvom podarilo splodiť takéto rozumné dieťa?“ zažartuje a mne je jasné, že jeho dobrá nálada je späť.

„Nemám potuchy.“

Podarí sa mi vyčarovať na tvári chabý úsmev: interpretuje to ako nervozitu z oslavy a povzbudzujúco ma pobožká.

„Neboj. Všetko pôjde, ako má. O kolkej ťa Kirin príde vyzdvihnúť?“

„Až niekedy po jedenástej.“

„Tak potom si ešte oddýchni,“ povie a vstane z postele. „Skočím do sprchy. Ty si zatiaľ v pokoji vypi kávu a ja ti potom spravím raňajky.“

9.00 – 10.00

Adam

Ramenom sa pokúsim odtlačiť plátno záhradného stanu nabok, no okamžite ma plesne naspäť. Zatlačím o čosi silnejšie a konečne sa mi podarí otvoriť dvere do dielne dostatočne na to, aby som sa dostal dnu.

Svoju dielňu zbožňujem! Tú zemitú vôňu pilín na podlahe! Pri stene, pod oknom obráteným do záhrady, sú zostavené masívne bloky dreva – dub, borovica a orech. Zadnú stenu lemuje šesť metrová pracovná doska, na ktorej sú usporiadané rôzne druhy náradia a nástrojov. Menšie kusy sú uložené na dvoch otvorených policiach. V najvzdialenejšom rohu dielne je telka s DVD prehrávačom a dve staré kreslá. S Nelsonom sem občas chodievame pozerať športové prenosy a čiernobiele filmy. Vždy prinesie vychladené pivká a priznáva, že sa tu v podstate schováva pred Kirin a deckami.

No a na opačnej strane dielne sa takisto nachádza aj dôvod, prečo som sem práve prišiel. Debnu tam mám odloženú odvtedy, čo Marnie prišla s nápadom prekvapiť Liviu. Ide o asi meter dlhú debnu z dlhého kusa čierneho orecha, ktorú potrebujem dostať do záhrady a schovať pod stôl, hneď ako Liv vystrčí päty z domu.